

Levensverhaal Alfred Levin en Regina Löwenstein

Hier aan de Papenweg 39-a woonde tijdens de Duitse bezetting het Joodse echtpaar Levin-Löwenstein. Zij huurden de woning van de eigenaar Görtz: twee kamers en een keuken.

Alfred Levin werd geboren op 13 april 1877 te Brandenburg an der Havel. Hij was de zoon van Gustav Levin en Lina Arensdorff. Zijn echtgenote was **Regina Löwenstein**. Zij werd geboren op 30 november 1876 te Düren. Ze was de dochter van Ignatz Löwenstein en Julia Gaertner.

Alfred en Regina trouwden op 16 september 1922 in Berlijn en gingen, voordat ze naar Nederland emigreerden, in Aken wonen. Alfred was koopman in dameshoeden.

Op 15 november 1933 verlaten zij Duitsland vanwege het aanstormende nazisme. Alfred en Regina komen dan vanuit Aken naar Maastricht. Ze laten zich bij de Burgerlijke Stand inschrijven aan het adres Grote Staat 48. Een kleine twee jaar later, in oktober 1935, verhuizen ze hier naar de Papenweg 39-a. Ze komen nog juist op een moment naar Nederland dat er alleen gekeken wordt of je over voldoende middelen van bestaan beschikt om te worden toegelaten. Dat was tot 1934 het enige criterium voor verblijf. Hierna verandert het vreemdelingenbeleid drastisch.

Dan op 19 februari 1941 meldt Alfred zich samen met zijn vrouw Regina bij de Maastrichtse Burgerlijke Stand om een *“Aanmeldingsformulier voor één persoon die geheel of gedeeltelijk van joodschen bloede is (VO 6/1941)”* in te vullen. Een verplichte aanmelding die de basis was voor de latere deportaties.

Het aanmeldingsformulier kost één gulden per persoon. Na het inleveren van het ingevulde formulier zijn Alfred en Regina nu bekend als “Voljoden”: plaatselijk, landelijk en bij de

SD. De lijsten zijn namelijk in drievoud opgemaakt. Op de persoonskaarten van Alfred en Regina wordt door de ambtenaar bij vak 6, “Kerkelijke gezindte” buiten de afkorting “NI” (Nederlandse Israëliet” een gestempelde “J” toegevoegd. Van de Burgerlijke Stand krijgen ze op 7 maart 1941 een klein papieren bewijsje voor de aanmelding. Ruim zeven maanden later, op 13 oktober 1941 krijgen ze hun nieuwe persoonsbewijs, alle twee voorzien van twee zwarte stempels met een “J”.

Ruim een maand later worden ze op 25 november 1941 door de Maastrichtse NSB-burgemeester Peeters ingevolge paragraaf 2 van de “*Elfte Verordnung zum Reichsbürgergesetz*” stateloos verklaard. Dit gebeurde op die dag met alle naar Nederland gevluchte Duitse Joden.

Door hun hoge leeftijd, ze zijn beiden dan al ruim de zestig jaren gepasseerd, worden ze niet opgeroepen voor de 1^e en 2^e deportatie via Kamp Westerbork naar een van de Duitse concentratiekampen.

Door twee medewerkers van de *Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg*, afgekort *ERR* wordt op 3 oktober 1942 de inboedel van hun woning geïnventariseerd. Deze vroege inventarisatie is om te voorkomen dat Joden voor hun deportatie kostbare goederen onderbrengen bij bewaarders. De inboedel wordt geschat op FL.75,=. Het echtpaar is dan nog niet vertrokken naar Kamp Vught. Uiteindelijk zal deze inboedel uit de woning worden gehaald door de *ERR* en verscheept naar Duitsland als *Liebesgaben* voor uitgebombardeerde Duitsers.

Eind maart 1943 krijgt het echtpaar de mededeling dat zij zich moeten melden in Kamp Vught. Het echtpaar verlaat op 8 april 1943 hun woning hier aan de Papenweg en ze melden zich in de loop van de dag in Vught.

Door de Maastrichtse commissaris van politie wordt drie dagen later, op 12 april 1943, in een telexbericht aan de Ge-

westelijk Politie-President te Eindhoven gemeld “*dat verwijdering van joden uit gemeente Maastricht regelmatig is verlopen. Zieke en niet vervoerbare joden zijn met toestemming van de Sicherheitspolizei alhier achtergebleven.*”. Alle “legaal” in Maastricht verblijvende Joden zijn dan gedeporteerd via Kamp Vught naar Kamp Westerbork.

Op Sjabbat, zaterdag 8 mei 1943, gaan Alfred en Regina per trein door naar Kamp Westerbork, waar ze de volgende dag op zondag 9 mei 1943 worden ingeschreven. Ze verblijven in Barak 58. Deze “werkbarak” ligt op het nieuwe industriegedeelte van het kamp en is bestemd voor het Rotterdamse confectiebedrijf Hertzberger. Door de grote toestroom van gedeporteerden wordt deze werkbarak ingericht als een slaapbarak.

De deportatie naar een van de Duitse vernietigingskampen maken Alfred en Regina niet meer mee. Een kleine maand na aankomst in Kamp Westerbork overlijdt Alfred op 4 juni 1943 in een Groningse ziekenhuis. Hij is dan 66 jaar. Regina overlijdt in Kamp Westerbork op 11 juni 1943, een week na Alfred. Zij is bij haar overlijden ook 66 jaar. Regina en Alfred sterven een natuurlijke dood in een **onnatuurlijke** omgeving. Na haar overlijden, wordt haar stoffelijk overschot gecremeerd. De urn met haar as is bijgezet op veld U, rij 8, graf 21 op de Joodse begraafplaats in Diemen bij Amsterdam.